

baade igennem Kontingent og gennem, hvad de ofrede til Hjælp til deres arbejdsløse Kammerater, en Ting, jeg altid har interesseret mig meget for, og som jeg maa sige jeg altid har haft den største Respekt for. Jeg synes, det er i høj Grad egnet til at aftvinge Respekt, at der indenfor Arbejdernes Kreds findes en saadan kammeratlig Offervillie.

Nu havde jeg denne Kvittering, som gav et højere Tal, 138 Kr. 50 Ø., end det det ærede Medlem havde nævnt, 125 Kr., og jeg bad det ærede Medlem forklare det. Jeg fandt en saadan Henvendelse rimelig og naturlig, naar det ærede Medlem er den første Repræsentant for Arbejderne her i Tinget. Nu vil det ærede Medlem ikke mere diskutere dette Spørgsmaal, og dette tager jeg til Efterretning, ingen kan jo tvinge det ærede Medlem til at fortsætte Diskussionen. Men det kan ikke blive til Gavn for det ærede Medlems Standpunkt, at han undviger Diskussionen, thi er man sikker paa at staa stærkt, plejer man ikke at undvige. Jeg betragter det som en Erkendelse af, at her er Forhold, man ikke ønsker fremlagt for Offentligheden, og det er det, jeg gerne har villet tillade mig at slaa fast.

I øvrigt forekommer det mig, at der i den Tale, jeg nævnte før af Mr. Hodge, var Ord, som ogsaa de danske Arbejderførere havde godt af at lægge sig paa Sinde. Mr. Hodge sagde aabent og ligeud, at Generalstrejken i England var blevet en Fiasko, et Nederlag. Det er noget, som vist ingen af dem, der kun læser „Social-Demokraten“ herhjemme, har Indtrykket af. Men mere interessant var hans stærke Fordømmelse af Strejker og Lønkampe. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa disse Udtalelser. Det er jo ikke første Gang, at der fra Socialdemokrater i Udlandet lyder Udtalelser, som vore hjemlige Folk, forekommer det mig, med Udbytte kunde lytte til. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Fagforeningernes Lønpolitik herhjemme paa en Række Punkter er gaaet over Gevind, og jeg henviser i saa Henseende til, hvad jeg, første Gang jeg havde Ordet, udtalte.

Det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde dernæst nogle Bemærkninger om „Ben“-Loven. Jeg skal blot ganske kort protestere imod det, det ærede Medlem sagde, at den konservative Fortolkning var ganske ulogisk og savnede Hjemmel i Loven. Vi

finder, at den er i Overensstemmelse med Loven, og dette er for os tilstrækkeligt. Vi har ikke bedt om det ærede Medlems Anerkendelse af vore Synspunkter, og faar vi den ikke frivilligt, vil vi stræbe at undvære den. Om disse Historier skal jeg i øvrigt kun sige, at der i en Tid gik det Rygte, at Amputationen, om jeg saa maa sige, havde hensat Ministrene i en saa fortvivlet Tilstand, at de mente ikke at kunne varetage deres Embeder. Jeg tror, det var en rigtig Erkendelse, man kom til, da man kom til det Resultat, at disse „Ben“ kunde bruges til meget, men ikke til at gaa paa.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Staunings sidste Udtalelse skal jeg kun sige dette, at det ærede Medlem mente, at det konservative Landsraadmøde havde skabt Klarhed. Ja, det er ikke det Indtryk, man faar, naar man læser Aviser af forskellige Afskygninger i Dag, thi Venstre siger naturligvis, at det er Industrifløjen, der nu har sejret, og lige saa sikkert siger Socialdemokraterne, at nu har jo Landboerne sejret. Ja, det er jo meget naturligt, intet Menneske kan forbavses over det, og det kunde man i Grunden have sagt sig selv, at saaledes vilde der staa uden Hensyn til, hvilken Udtalelse der kom fra Landsraadmødet. Thi naar dette siges, siges det jo, fordi det nu en Gang skal passe til den Politik, man fører, og da maa Socialdemokraterne sige, at Højre er et Landboparti, og Venstre maa sige, at Højre er et Industriparti; det er en Nødvendighed for de to Partier i deres Agitation. Det er efter mit Skøn en Erkendelse af, at de selv føler, at de staa svagt, thi ellers behøver man ikke at agitere paa urigtigt Grundlag, men kan agitere paa Grundlag af rigtigt fremskillede Kendsgerninger. Jeg har aldrig noget imod, at man fremstiller Kendsgerninger urigtigt, thi det vender sig altid til sidst imod dem, der gør det.

Det ærede Medlem Hr. Stauning er en Mester i Ophidselsens Kunst, men jeg maa sige, at jeg tror, han spilder sine Kræfter, naar han forsøger dette overfor det konservative Parti. Ganske upaavirket af det ærede Medlems Udtalelser vil vi fastholde vor Linie, som jeg har angivet, da jeg første Gang havde Ordet. Denne Linie, som var angivet i vort Valgopraab, hvor vi i ganske